

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **M. Č.**, zast. Mgr. Kamilem Štěpánkem, advokátem, se sídlem Na Nivách 907/12, Česká Lípa, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště Ústí nad Labem,** se sídlem Revoluční 3289/15, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 26. 4. 2011, č. j. 62 Ad 1/2011 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 12. 2007, č. j. 3407/6313/2.11.2007/117-44/07/JKA-roz., zamítla odvolání žalobce a potvrdila jím napadené rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Česká Lípa ze dne 25. 9. 2007, č. j. 110/6311.2/18.9.2007/0/Nv26/2007/30/Ru. Tímto rozhodnutím prvoinstanční správní orgán podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců (dále jen „zákon o nemocenském pojištění zaměstnanců“, s účinností od 1. 1. 2009 nahrazen zákonem č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění - pozn. NSS), rozhodl o tom, že žalobce při pracovní neschopnosti vzniklé dne 20. 6. 2007 nemá nárok na nemocenské. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaná uvedla, že žalobci nebyl přiznán nárok na nemocenské, jelikož si pracovní neschopnost přivodil při dopravní nehodě jako bezprostřední následek své opilosti. Při rozhodování o nepřiznání nemocenského přitom nebyla posuzována míra zavinění žalobce při dopravní nehodě, a proto není podstatné, zda byl policejním orgánem určen jako její viník či nikoliv.

Rozhodné totiž je, že žalobce byl účastníkem dopravní nehody, při níž byl těžce zraněn, a po převozu do nemocnice mu byla odebrána krev k vyšetření hladiny alkoholu, která činila 2,42 g/kg. Při včasné reakci a potřebné intenzitě brzdění přitom měl žalobce možnost střetu zabránit, takže zjištěná hladina alkoholu v krvi měla rozhodující vliv na vznik jeho pracovní neschopnosti při dopravní nehodě.

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, rozsudkem ze dne 6. 5. 2009, č. j. 63 Cad 3/2008 - 29, uvedené rozhodnutí o odvolání pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud uvedl, že skutkový stav nebyl zjištěn na základě řádně vedeného dokazování. Protokoly o podání vysvětlení, které si opatřil policejní orgán, totiž sice mohly sloužit jako podnět pro provedení dokazování, avšak podle § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jich nebylo možné použít jako důkazních prostředků. Tyto úkony tedy nelze považovat za svědecké výpovědi podle § 50 a násl. správního řádu, a proto nemohou být podkladem pro vydání rozhodnutí. Za této situace by bylo jediným právně relevantním postupem nařízení ústního jednání a výslechy příslušných osob po řádném poučení, což správní orgán neučinil a zatížil tak svá skutková zjištění důkazní nouzí. To samé platí i ve vztahu k znaleckému posudku, jehož závěry musely být ověřeny, neboť mohly být ovlivněny vadnými podklady. Stejně tak v průběhu ústního jednání musel být proveden důkaz protokolem o odběru krve, kterého však jinak bylo možné použít, neboť podle zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení jsou orgány sociálního zabezpečení oprávněny žádat od zdravotnických zařízení informace pro účely jejich rozhodování. V dané věci mohl nastat důvod ke ztrátě nároku na nemocenské, pokud žalobce vlivem alkoholu jednal ve zjevném rozporu s běžným chováním řidiče. Taková skutečnost však musí být podle krajského soudu řádně prokázána, což se však v dané věci s ohledem na uvedené vady nestalo.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalovaná v zákonné lhůtě kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 7. 2009, č. j. 6 Ads 102/2009 - 79. V něm Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, byť se neztotožnil se všemi závěry napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud uvedl, že podklady pro vydání rozhodnutí mohou podle § 50 odst. 1 správního řádu být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Z toho vyplývá, že za podklad pro vydání rozhodnutí ve správním řízení může sloužit vše, co má konkrétní vypovídací hodnotu a je způsobilé osvětlit, doložit a prokázat skutečný stav věci, a to bez ohledu na skutečnost, zda takový relevantní poznatek byl získán v příslušném řízení před správním orgánem či v řízení vedeném před jiným orgánem veřejné moci, ve kterém se řeší otázka významná též pro rozhodnutí správního orgánu. Proto v nyní projednávané věci mohly za podklady pro vydání rozhodnutí sloužit také zmíněné části spisu vedeného orgány činnými v trestním řízení. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani krajským soudem zmíněné ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu, neboť podle něho nelze použít jako důkazní prostředek záznam o podání vysvětlení pořízený před zahájením příslušného správního řízení a jeho znění tak nikterak nebrání tomu, aby podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu byl protokol o podání vysvětlení či jiná součást spisu vedeného orgány činnými v trestním

řízení. Ostatně k stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 As 17/2003 - 79, který byl publikován pod č. 571/2005 Sb. NSS. Podle něho totiž *„úřední záznam pořízený v trestním řízení není vyloučen z okruhu důkazních prostředků v řízení o propuštění ze služebního poměru (§ 130 odst. 1 a 2 zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky).“* Z tohoto judikátu lze přitom vycházet i v nyní projednávané věci, ačkoliv se vztahuje k jinému procesnímu předpisu, neboť také podle § 130 zákona č. 186/1992 Sb. bylo možné při rozhodování ve věcech služebního poměru policistů vycházet z listin opatřených v jiném řízení.

Nicméně Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku ve vztahu k způsobu dokazování vedeného podle tohoto právního předpisu poukázal na to, že judikatura správních soudů dospěla k dalším závěrům. Městský soud v Praze totiž v rozsudku ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005 - 26, který byl publikován pod č. 1422/2007 Sb. NSS, dovodil, že „v *řízení o služebním poměru podle zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, je třeba při zjišťování skutečného stavu věci vycházet zejména z původních důkazů. Je-li možné v dané věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech, ale je nutné svědky vyslechnout, a to i za přítomnosti policisty, s nímž je vedeno příslušné řízení ve věci služebního poměru, aby mohly být svědkům kladeny otázky, a policista tak měl i reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které tito svědci uvádějí.*“ Podle uvedeného judikátu tedy správní orgán sice může použít také podklady získané od jiných orgánů veřejné moci, avšak své rozhodnutí musí opřít zejména o původní důkazy, které sám provede. Tento závěr lze přitom vztahovat také na projednávanou věc, neboť i v ní správní orgány obou stupňů rozhodly o nepřiznání nemocenského žalobci toliko na základě podkladů opatřených od orgánů činných v trestním řízení, aniž jejich správnost ověřily vlastním dokazováním.

Podle Nejvyššího správního soudu totiž Okresní správa sociálního zabezpečení Česká Lípa ve svém rozhodnutí ze dne 25. 9. 2007, č. j. 110/6311.2/18.9.2007/0/Nv26/2007/30/Ru, uvedla, že žalobce utrpěl úraz při dopravní nehodě, k níž došlo dne 20. 6. 2007 kolem 17.05 hodin v katastru obce Svor po střetu jeho vozidla s kamiónem, přičemž bezprostředně po autonehodě bylo v jeho krvi zjištěno vyšší množství alkoholu. Žalobce si tedy přivodil pracovní neschopnost jako bezprostřední následek své opilosti, a proto podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců nemá nárok na nemocenské. Tento závěr opřel správní orgán prvního stupně o usnesení Policie ČR, Okresního ředitelství Česká Lípa, služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 10. 9. 2007, ČTS : ORCL-1009/OOK-25-2007, jímž byla podle § 159a odst. 1 trestního řádu odložena věc podezřelého M. F. V usnesení o odložení věci se sice dále uvádí, že v krvi žalobce bylo při dopravní nehodě zjištěno 2,42 g/kg těkavých redukujících látek (alkoholu), nicméně ani tato skutečnost nepředstavovala dostatečný podklad pro rozhodnutí o nepřiznání nemocenského, neboť z rozhodnutí policejního orgánu nikterak nevyplývalo, že by dopravní nehoda byla alespoň zčásti zapříčiněna požitím alkoholických nápojů žalobcem. Navíc usnesení o odložení věci nebylo v době rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu pravomocné.

Dále se v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu uvádí, že žalobce si přivodil pracovní neschopnost jako bezprostřední následek své opilosti také podle

rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2007, č. j. 3407/6313/2.11.2007/117-44/07/JKA-roz. Tento závěr odůvodnil odvolací správní orgán poukazem na část úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 7. 8. 2007, v níž svědek J. J. uvedl, že nákladní automobil sice vyjel z vedlejší silnice, avšak osobní automobil překvapivě nebrzdil, ačkoliv pokud by tak učinil, tak by se obě vozidla jasně minula a křižovatkou projela. Namísto toho řidič osobního automobilu jel do křižovatky stále rychle, začal prudce brzdit až těsně před ní a hned poté se s nákladním automobilem srazil. On sám jel za osobním vozem a bez prudkého brzdění zastavil. Po nehodě si všiml, že řidič osobního automobilu nebyl připoutaný. Na rychlou jízdu vozu žalobce a jeho pozdní brzdění pak poukázal i řidič kamiónu M. F. v protokolu o podání vysvětlení ze dne 20. 6. 2007. Nicméně žalobce v úředním záznamu ze dne 23. 7. 2007 uvedl, že si na dopravní nehodu nepamatuje, a v odvolání proti rozhodnutí o nepřiznání nemocenského již svoji vinu na ní zcela odmítl. Jeho přítelkyně E. K. pak v úředním záznamu ze dne 23. 7. 2007 uvedla, že žalobce alkohol nepil po dobu, co byli spolu, přičemž k okolnostem dopravní nehody se nemůže vyjádřit, neboť z auta vystoupila ještě předtím, než k ní došlo.

Za této situace se tedy žalovaná podle Nejvyššího správního soudu nemohla spokojit s úředním záznamem o vysvětlení podaném J. J. a s protokolem o podání vysvětlení M. F., nýbrž musela tyto osoby ve správním řízení vyslechnout v procesním postavení svědků postupem podle § 55 správního řádu. Teprve na základě takových původních důkazů pak mohla učinit závěr, že žalobce byl schopen dopravní nehodě zabránit, pokud by jednal v souladu s běžným chováním řidiče. Navíc úřední záznam o podaném vysvětlení slouží podle § 158 odst. 5 trestního řádu jen státnímu zástupci a obviněnému ke zvážení návrhu, aby osoba, která takové vysvětlení podala, byla vyslechnuta jako svědek, a soudu k úvaze, zda takový důkaz provede, přičemž nestanoví-li zákon jinak, nelze ho v řízení před soudem použít jako důkaz. Stejně tak nelze při dokazování v trestním řízení vycházet ani z protokolu o podání vysvětlení pořízeného podle § 12 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky. Kromě toho zmíněná vysvětlení J. J. a M. F. byla opatřena na počátku trestního řízení, a proto v jeho dalším průběhu mohla být vyvrácena jinými důkazy.

Podle dalšího zjištění Nejvyššího správního soudu žalovaná opřela rozhodnutí o nepřiznání nemocenského i o část posudku vyhotoveného znalcem Ing. Janem Kubelkou. V ní se uvádí, že vzájemná viditelnost obou řidičů v místě nehody přesahovala vzdálenost 150 m. Řidič osobního automobilu měl v daných podmínkách možnost zabránit střetu, pokud by v okamžiku, kdy se závěsová souprava začala rozjíždět a odbočovat vlevo, začal brzdit se zpomalením o hodnotě 3,5 m/s², což je intenzita brzdění odpovídající ohrožení řidiče, nikoliv jeho omezení. V okamžiku, kdy odbočující tahač s návěsem začal vyjíždět na hlavní silnici, byla přední část osobního automobilu od místa střetu zaokrouhleně 99 m až 100 m. V této poloze se vozidlo nacházelo cca 5 s před střetem. Řidič osobního automobilu začal reagovat intenzivním brzděním na odbočující tahač s návěsem v okamžiku, kdy byla přední část osobního automobilu od místa střetu zaokrouhleně 58 m až 59 m. V této poloze se vozidlo nacházelo cca 3,2 s před střetem. I tento znalecký posudek však byl vypracován v počátečním stádiu trestního řízení, takže jeho závěry mohly být modifikovány či dokonce vyvráceny výslechem znalce ve správním řízení či jiným důkazem.

Konečně Nejvyšší správní soud uvedl, že žalovaná při rozhodnutí o nepřiznání nemocenského vycházela z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 20. 6. 2007, podle něhož byla krátce po dopravní nehodě zjištěna hodnota hladiny alkoholu v krvi žalobce v množství 2,42 g/kg. Ani řízení motorového vozidla v podnapilém stavu však ještě samo o sobě neprokazuje, že mezi touto skutečností a dopravní nehodou byla příčinná souvislost.

Nejvyšší správní soud tak uzavřel, že za uvedené důkazní situace správní orgány nemohly vycházet pouze z podkladů opatřených v trestním řízení, nýbrž jejich správnost musely ověřit výslechy svědků J. J. a M. F. a znalce Ing. Jana Kubelky. Tyto důkazní prostředky ani protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem sice nemusely být obligatorně provedeny při ústním jednání, jak uvedl krajský soud, neboť to správní orgán musí podle § 49 odst. 1 věty první správního řádu nařídit pouze v případech, kdy to stanoví zákon, nebo tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nicméně i o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci podle § 51 odst. 2 věty první správního řádu včas vyrozuměni, aby měli možnost se výslechů svědků a znalců účastnit a klást jim otázky. V projednávané věci však tyto důkazy při ústním jednání ani mimo něho provedeny nebyly, a proto krajský soud nepochybil, když dokazování před správními orgány označil za nesprávně vedené a z tohoto důvodu rozhodnutí žalované pro vady řízení zrušil.

Na tomto závěru nemohlo podle Nejvyššího správního soudu nic změnit ani to, že podklady, jež si správními orgány opatřily z počátečního stádia trestního řízení, nakonec zcela odpovídaly skutkovému stavu zjištěnému v pravomocném rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 13. 5. 2009, sp. zn. 18 T 53/2009, kterým byl M. F. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 trestního zákona z roku 1961 a v jehož odůvodnění byl učiněn závěr, že na dopravní nehodě měl značný podíl i poškozený, který kvůli vlivu návykové látky či své nepozornosti nevyhodnotil včas situaci nastalou v provozu. Tento trestní rozsudek, jenž Nejvyššímu správnímu soudu předložil žalobce, byl totiž vyhlášen až po vydání kasační stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu, a proto z jeho skutkových zjištění lze vycházet až v dalším řízení před správním orgánem.

V této souvislosti však Nejvyšší správní soud zmínil, že Okresní soud v České Lípě v rozsudku ze dne 13. 5. 2009, sp. zn. 18 T 53/2009, opřel svůj závěr o podílu žalobce na dopravní nehodě o výpověď obžalovaného M. F., který při hlavním líčení uvedl, že vozidlo poškozeného se kolem něho mihlo značně velkou rychlostí a následně narazilo do jeho tahače. Dále okresní soud v tomto směru vycházel i z výpovědi svědka J. J., který opětovně uvedl, že pokud by vozidlo poškozeného začalo brzdit včas, tak by ke střetu nedošlo. Rovněž tak okresní soud použil jako důkaz výslech znalce Jana Kubelky, který při hlavním líčení zopakoval zmíněné závěry svého znaleckého posudku a potvrdil, že poškozený mohl střetu zabránit. Konečně pak vzal okresní soud za prokázané, že poškozený měl po nehodě v krvi 2,42 g/kg alkoholu.

Po této změně důkazní situace bylo tedy podle Nejvyššího správního soudu možné konstatovat, že řízení vozidla žalobcem po požití značného množství alkoholu a jeho významný podíl na dopravní nehodě byly již spolehlivě prokázány podklady opatřenými z

ukončeného trestního řízení. Proto žalovaná bude postupovat podle § 3 správního řádu a plně tak dostojí své povinnosti zjistit řádně a v požadovaném rozsahu skutečný stav věci, pokud v tomto směru bude vycházet jen ze zmíněného trestního rozsudku a nebude provádět vlastní dokazování. Na základě tohoto změněného skutkového stavu, jenž odpovídá dosavadním zjištěním učiněným ve správním řízení, pak žalovaná učiní příslušný právní závěr, který náležitě odůvodní. Pokud tedy setrvá na názoru, že žalobci nelze nemocenské přiznat, neboť se dopustil jednání uvedeného v § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců, pak musí podrobněji než doposud vysvětlit, proč řízení vozidla žalobcem pod vlivem alkoholu a jeho podíl na dopravní nehodě představují skutečnosti, v nichž je nutné spatřovat přivození si pracovní neschopnosti jako bezprostředního následku opilosti, i když žalobce v příslušném trestním řízení nevystupoval v pozici obviněného, nýbrž poškozeného. V projednávané věci se totiž nejedná o typický případ vzniku pracovní neschopnosti v důsledku opilosti, a proto je nutné se obzvláště pečlivě zabývat tím, zda je na něho možné aplikovat § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců. Takovou otázku tehdy Nejvyšší správní soud nemohl řešit, neboť ještě nebyla předmětem zvýšeného zájmu správních orgánů a nestala se ani součástí stížnostní námitky.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 7. 2009, č. j. 6 Ads 102/2009 - 79, kasační stížnost žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, ze dne 6. 5. 2009, č. j. 63 Cad 3/2008 - 29, zamítl.

V dalším řízení před správními orgány žalovaná nejprve rozhodnutím ze dne 19. 6. 2009, č. j. 45091/010/6312/15.5.09/KK/055/R, zrušila předchozí prvoinstanční rozhodnutí ze dne 25. 9. 2007, č. j. 110/6311.2/18.9.2007/0/Nv26/2007/30/Ru. Následně Okresní správa sociálního zabezpečení Česká Lípa rozhodnutím ze dne 26. 11. 2009, č. j. 45001/110/6311/26.11.09/RU/031/R, opětovně podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců rozhodla o tom, že žalobce nemá při pracovní neschopnosti v trvání od 20. 6. 2007 nárok na nemocenské. Rozhodnutím ze dne 1. 11. 2010, č. j. 45091/010/6313/30.09.10/KM/299/R, žalovaná zamítla odvolání žalobce a toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

V odůvodnění dalšího rozhodnutí o odvolání žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně postupoval v mezích § 3 správního řádu, když zjišťoval stav věci v nezbytném rozsahu tak, aby uplatnil svou pravomoc pouze k účelu, k němuž byl oprávněn. Jím bylo prokázání, že žalobce, který se účastnil dopravní nehody ze dne 20. 6. 2007, byl v této době opilý. Z materiálů poskytnutých Policií České republiky a Okresním soudem Česká Lípa, jejichž součástí jsou výpovědi svědků a znalecké posudky, pak jednoznačně vyplývá, že reakce žalobce těsně před nehodou i v jejím průběhu byly zpomalené. Žalobce totiž sice viděl auto, avšak nebrzdil, přičemž při normální reakci by byl schopen nehodě zabránit. Z toho, že jeho jednání bylo ve zjevném rozporu s běžným chováním řidiče, pak prvoinstanční orgán učinil závěr, podle něhož si žalobce přivodil pracovní neschopnost jako bezprostřední následek své opilosti, a proto podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců nemá nárok na nemocenské. Výplata nemocenské až do výše tří čtvrtin pak představuje dobrovolnou dávku, o které rozhodují okresní správy sociálního zabezpečení podle § 6 odst. 4 písm. a) bodu 6 zákona o

nemocenském pojištění zaměstnanců a které může být zahájeno pouze podáním žádosti po pravomocném skončení předmětného řízení. Na základě těchto skutečností dospěl odvolací orgán k závěru, že pracovní neschopnost žalobce byla způsobena následkem požití většího množství alkoholu, a proto k jeho námitkám není možné přihlédnout.

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 26. 4. 2011, č. j. 62 Ad 1/2011 - 36, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované o odvolání jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku se krajský soud nejprve zabýval žalobní námitkou, podle níž nebyl ve správním řízení řádně zjištěn skutkový stav věci, neboť zjištění opatřená v trestním řízení nebyla provedena při ústním jednání, a proto nelze k těmto důkazům přihlížet. Tuto námitku považoval krajský soud za lichou, neboť k závěrům o použitelnosti důkazů zjištěných v trestním řízení pro řízení o nároku na nemocenské a o možnosti jejich provedení mimo ústní jednání již dospěl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 6 Ads 102/2009 - 79, podle něhož řízení vozidla žalobcem po požití značného množství alkoholu a jeho významný podíl na dopravní nehodě již bylo spolehlivě prokázáno a správní orgány dostojí své povinnosti zjistit řádně a v požadovaném rozsahu skutečný stav věci, pokud v tomto směru budou vycházet jen z rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 13. 5. 2009, sp. zn. 18 T 53/2009, a nebudou provádět vlastní dokazování.

Dále krajský soud posoudil námitku žalobce, podle níž správní orgány obou stupňů nesprávně subsumovaly zjištěný skutkový stav pod § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců, neboť mylně, jednostranně a zcela v jeho neprospěch interpretovaly úvahu okresního soudu vyjádřenou v rozsudku sp. zn. 18 T 53/2009 ohledně jeho spoluviny na vzniklé dopravní nehodě. K této námitce krajský soud uvedl, že zákon o nemocenském pojištění zaměstnanců vymezuje v § 24 okruh situací, při nichž pracovní neschopnost vzniká za okolností, které pro svou závažnost zákonodárce považoval za neslučitelné se vznikem nároku na nemocenské. Jednou z nich je i situace, kdy si osoba přivodí pracovní neschopnost jako bezprostřední následek své opilosti, tedy kdy mezi vznikem pracovní neschopnosti a stavem opilosti toho, kdo uplatňuje nárok na nemocenské, existuje přímá příčinná souvislost. Řízení vedené o nároku na nemocenské je odlišné od řízení trestního. Jakkoliv tedy po skutkové stránce při řízení ve věci obžalovaného M. F. a při řízení o vznik nároku žalobce na nemocenské bylo vycházeno z totožných důkazů, tak právní kvalifikace je založena na odlišných právních předpisech, závěry učiněné v obou řízeních se nepodmiňují a hodnocení důkazů provádějí odlišné orgány, jež skutkový stav hodnotí samostatně a nezávisle na sobě. Podstatná je rovněž skutečnost, že totožný skutkový stav byl hodnocen ve vztahu ke dvěma různým osobám. Je tedy nerozhodné, že M. F. byl rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 13. 5. 2009, sp. zn. 18 T 53/2009, uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví. V řízení o nároku na žalobce na nemocenské totiž bylo prokázáno, že přítomnost alkoholu v jeho krvi v době autonehody měla bezprostřední vliv na vznik jeho pracovní neschopnosti. Z hlediska podmínek uvedených v § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců považovaly správní orgány obou stupňů za klíčové zjištění, že krátce po dopravní nehodě byla zjištěna hodnota hladiny alkoholu v krvi žalobce v množství 2,42 g/kg. Dále správní orgány vycházely z posouzení znalce Ing. Jana Kubelky, který konstatoval, že žalobce měl možnost zabránit střetu vozidel, pokud by v okamžiku, kdy se závěsová souprava začala rozjíždět a odbočovat vlevo, začal brzdit se

zpomalením o hodnotě 3,5 m/s², což je intenzita brzdění odpovídající ohrožení řidiče, nikoliv jeho omezení. Rovněž správní orgány vzaly v úvahy svědeckou výpověď J. J., který uvedl, že pokud by vozidlo poškozeného začalo brzdit včas, tak by ke střetu vozidel nedošlo. Dále se krajský soud ztotožnil s hodnocením skutkového stavu žalovanou, že reakce žalobce těsně před nehodou a v jejím průběhu byly zpomalené, přičemž při reakci neovlivněné stavem opilosti by žalobce byl schopen nehodě zabránit. Jednání žalobce bylo ve zjevném rozporu s běžným chováním řidiče, což prokazuje existenci příčinné souvislosti mezi jeho opilostí a vznikem pracovní neschopnosti. Právní závěr, že za daného skutkového stavu žalobci ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců nevznikl nárok na nemocenskou, proto považuje krajský soud za správný.

K žalobní námitce o nutnosti aplikace § 24 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců krajský soud uvedl, že dávka poskytovaná podle tohoto ustanovení je jiným typem plnění, než je tomu v případě nemocenské podle § 15 a násl. téhož zákona. Rozhodování podle § 24 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců je proto třeba učinit v samostatném řízení, jež bude zahájeno podáním žalobce. Povinnost orgánů sociálního zabezpečení rozhodovat podle tohoto ustanovení ex offo současně s rozhodnutím o zamítnutí nároku na nemocenské pak nemělo v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí oporu v tehdy platné legislativě.

Námitkou žalobce, podle níž nebylo prokázáno, že byl na cestě do práce, se krajský soud z důvodu koncentrační zásady zakotvené v § 71 odst. 2 in fine, § 72 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) nezabýval, neboť ta byla uplatněna při ústním jednání, tedy až po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby.

Také proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 26. 4. 2011, č. j. 62 Ad 1/2011 - 36, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázku soudem v předcházejícím řízení a z důvodu vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Tyto důvody kasační stížnosti jsou obsaženy v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

K tvrzené vadě řízení před správním orgánem stěžovatel konkrétně namítl, že správní orgán prvního stupně sice ve svém rozhodnutí podrobně popsal, na základě jakých důkazů učinil svá skutková zjištění, avšak při jejich opatřování nepostupoval v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu, která na dokazování dopadají. Dopravní nehoda se totiž stala u obce Svor ve směru na Nový Bor v 17.05 hodin, tedy téměř hodinu před pravidelným započetím odpolední směny, přičemž cesta vedla přes Nový Bor, kde tehdy bydlel. Správní orgán však nevedl důkazní řízení za účelem zjištění, zda jeho směna měla započíst v 18.00 hodin téhož dne nebo až následující den ráno, případně zda nechtěl čerpat dovolenou nebo pracovní volno. Navíc v dané věci nebyl skutkový stav zjištěn tak, jak vyžaduje § 3 správního řádu, přičemž tato vada měla zásadní vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud totiž chtěl správní orgán využít zjištění opatřená jiným

orgánem, měl příslušné důkazy provést při ústním jednání. Takto však nepostupoval, v důsledku čehož nelze k těmto důkazům přihlížet.

K tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku stěžovatel konkrétně namítl, že se krajský soud ztotožnil s jednostrannou interpretací žalované, která byla učiněna ve vztahu k rozsudku Okresního soudu v České Lípě vydaného ve věci sp. zn. 18 T 53/2009. V tomto rozsudku sice okresní soud na okraj poznamenal, že poškozený má na celé nehodě značný podíl viny, neboť včas nevyhodnotil nastalou situaci v provozu ať již vlivem návykové látky nebo z důvodu jeho nepozornosti. To však nic nemění na skutečnosti, že obžalovaný M. F. naplnil skutkovou podstatu trestného činu a uvedené skutečnosti se tak mohly promítnout maximálně do výše uloženého trestu. Správní orgán však na základě těchto důkazů dospěl k závěru, že to byl žadatel o nemocenské, kdo si zavinil pracovní neschopnost v důsledku bezprostřední opilosti. Takovou konstrukci, se kterou se ztotožnil i krajský soud, však lze považovat za deformaci důkazů, neboť z nich jsou vyvozována zjištění, která z nich nevyplývají. Právě jednoznačně prokázaný podíl jiné osoby na dopravní nehodě totiž vylučuje možnost subsumovat daný případ pod znění § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců. Ostatně k této otázce se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. 6 Ads 102/2009, v němž bylo uvedeno, že se nejedná o typický případ vzniku pracovní neschopnosti v důsledku opilosti, a proto je nutné se obzvláště pečlivě zabývat tím, zda je na něj možné aplikovat § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců. Právě důkladná analýza těchto okolností však v napadeném rozsudku absentuje, neboť v něm krajský soud podrobně nerozvedl, proč dospěl ke stejnému závěru jako žalovaná. Dále samotná skutečnost, že řídil vozidlo, že došlo k dopravní nehodě s následkem zranění a že v jeho krvi byla následně zjištěna přítomnost alkoholu, nezakládá bez dalšího závěr, podle něhož si přivodil pracovní neschopnost jako bezprostřední následek opilosti. Je totiž sice jisté, že krevní zkouška u něho provedená byla pozitivní na alkohol, avšak bezprostřední a určující příčinu dopravní nehody je nutné spatřovat v jednání obžalovaného M. F., který zásadním způsobem porušil pravidla silničního provozu, neboť mu nedal přednost v jízdě a s nákladním vozem vjel do jeho jízdní dráhy. Tyto skutečnosti ostatně vedly k pravomocnému odsouzení M. F. pro trestný čin ublížení na zdraví. Ani s touto námitkou se krajský soud nevypořádal a pečlivě nevyložil, na základě jakých skutečností má za prokázané, že právě přítomnost alkoholu v krvi poškozeného byla bezprostřední příčinou újmy na jeho zdraví. Navíc při akceptování výkladu žalované a krajského soudu by dovedeno ad absurdum každá pracovní neschopnost přivozená v důsledku zranění způsobeného opilostí mohla být posuzována jako bezprostřední následek opilosti. Takový výklad by však byl v rozporu se zněním § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců, protože významným korektivem je právě zákonodárcem vyjádřená bezprostřednost, jehož smyslem bylo postihnout zranění vzniklé v důsledku opilosti na pracovišti samém. V posuzované věci však pracovní neschopnost nebyla bezprostředním následkem opilosti, neboť ta vznikla v důsledku porušení povinnosti M. F., který mu nedal přednost v jízdě.

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 26. 4. 2011, č. j. 62 Ad 1/2011 - 36, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že vznik pracovní neschopnosti stěžovatele byl bezprostředním důsledkem jeho chování v opilosti, která byla jednoznačně prokázána. V takovém případě podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců nevzniká nárok na nemocenské. Alkohol v krvi stěžovatele způsobil zpomalení jeho reakcí, v důsledku čehož nedokázal vyhodnotit vzniklou dopravní situaci. Pokud by ze strany stěžovatele bylo taktéž respektováno elementární pravidlo silničního provozu, podle něhož alkohol „za volant nepatří“, tak by nedošlo k nehodě a k jejím následkům spočívajícím v úrazu a dlouhodobé nemocnosti. Poznatek o počátku pracovní směny stěžovatele je pak zcela irelevantní, neboť doba vzniku pracovní neschopnosti nesouvisí s posuzováním nároku na nemocenské. Z těchto důvodů žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku ze dne 22. 7. 2009, č. j. 6 Ads 102/2009 - 79, s odkazem na dosavadní judikaturu uvedl, že ve správním řízení je možné použít též podklady opatřené od orgánů činných v trestním řízení, avšak správní orgán musí své rozhodnutí opřít zejména o původní důkazy, které sám provede. Nicméně tento závěr Nejvyšší správní soud učinil v dané věci ve vztahu k podkladům, jež byly provedeny v počátečním stádiu trestního řízení vedeného proti obviněnému M. F. a z nichž většina ani nemohla být v tomto řízení použita při dokazování. Po podání předešlé kasační stížnosti však již byl k dispozici pravomocný rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 13. 5. 2009, sp. zn. 18 T 53/2009, kterým byl M. F. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 trestního zákona z roku 1961, přičemž skutkový stav zjištěný v tomto rozsudku a důkazy učiněné v hlavním líčení zcela odpovídaly podkladům opatřeným na začátku trestního řízení. Ze shora uvedených skutkových zjištění, která byla učiněna v uvedeném trestním rozsudku, přitom nepochybně vyplývalo, že na dopravní nehodě měl značný podíl také stěžovatel, který řídil motorové vozidlo po požití značného množství alkoholu, pod jeho vlivem včas nezareagoval na vjezd nákladního automobilu z vedlejší komunikace, nezačal včas brzdit a v důsledku toho nezabránil srážce obou vozidel, ačkoliv měl možnost tak učinit. Po této změně důkazní situace Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku ze dne 22. 7. 2009, č. j. 6 Ads 102/2009 - 79, dovodil, že řízení vozidla stěžovatelem po požití značného množství alkoholu a jeho významný podíl na dopravní nehodě již byly spolehlivě prokázány podklady opatřenými z ukončeného trestního řízení, a proto žalovaná plně dostojí své povinnosti zjistit řádně a v požadovaném rozsahu skutečný stav věci, která je zakotvena ve znění § 3 správního řádu, pokud v tomto směru bude vycházet jen ze zmíněného trestního rozsudku a nebude provádět vlastní dokazování.

Žalovaná tedy správně v dalším řízení již neprováděla vlastní dokazování a vycházela z toho, že stěžovatel se svou opilostí podílel na vzniku dopravní nehody. Opilostí se přitom rozumí takový stupeň alkoholického opojení, který znamená významnější snížení duševních funkcí a celkové pohotovosti zaměstnance (srov.

rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 1968, sp. zn. 6 Cz 32/68, publikované č. 43/1969 Sb. NS). Uvedený stupeň alkoholického opojení byl v dané věci nepochybně dán, neboť krátce po dopravní nehodě byla zjištěna hodnota hladiny alkoholu v krvi stěžovatele v množství 2,42 g/kg. Nemůže být tedy žádných pochybností o tom, že se stěžovatel v dané věci přivedl do stavu opilosti. Dále žalovaná postupovala správně, když neprováděla důkazy opatřené v uvedeném trestním řízení při ústním jednání, neboť takový postup znění § 49 odst. 1 věty první správního řádu nevyžaduje, jak již bylo zmíněno v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 6 Ads 102/2009 - 79. Konečně nemocenské podle § 15 odst. 1 věty první zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců náleží zaměstnanci, který je podle zvláštního předpisu uznán dočasně neschopným k výkonu svého dosavadního zaměstnání bez ohledu na to, zda dočasná pracovní neschopnost nastala v důsledku pracovního úrazu či nikoliv. Z tohoto důvodu nemusela žalovaná provádět dokazování za účelem zjištění, zda v dané věci došlo k dopravní nehodě při cestě stěžovatele do zaměstnání.

Lze proto shrnout, že žalovaná v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjistila řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a proto k vadě řízení před správním orgánem nedošlo. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy nebyl v posuzované věci naplněn.

Zbývá tedy posoudit, zda si stěžovatel přivodil pracovní neschopnost jako bezprostřední následek své opilosti a podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců tak nemá nárok na nemocenské.

Z tohoto ustanovení vyplývá, že nelze zaměstnanci přiznat nemocenské pouze v případě, že mezi vznikem pracovní neschopnosti a opilostí existuje příčinná souvislost. V teorii práva se příčinný vztah stanoví za pomoci teorie podmínky. Tato metoda zjišťuje, zda by se daný následek v jeho konkrétní podobě stal, pokud by se odmyslelo určité jednání. Příčinou je každý jev, bez něhož by jiný jev nenastal, resp. nenastal způsobem, jakým nastal. Není přitom rozhodné, jestli k následku došlo působením více skutečností, nejenom jednáním dotyčného subjektu. Určitá skutečnost proto neztrácí povahu příčiny jen proto, že kromě ní vedly k následku i jiné skutečnosti. Příčinná souvislost je tak dána i tehdy, jestliže vedle příčiny, která způsobila následek, působila i další, jiná příčina, přičemž není rozhodné, jestli každá z těchto příčin byla sama o sobě způsobilá přivodit následek nebo mohla tento následek přivodit jen ve vzájemném spolupůsobení s druhou příčinou. Jestliže by však následek způsobila jiná příčina, která by zcela nahradila jednání dotyčného subjektu a působila by jako výlučná příčina místo jeho jednání, pak by podmínka příčinné souvislosti mezi jednáním subjektu a následkem nebyla splněna (srov. Jelínek J. a kol.: Trestní právo hmotné, 2. vydání, Leges, Praha 2010, str. 174 a násl.).

V posuzovaném případě byla příčinná souvislost mezi jednáním stěžovatele spočívajícím v přivedení do stavu opilosti a následkem v podobě vzniku jeho pracovní neschopnosti dána. K dopravní nehodě, která byla příčinou vzniku pracovní neschopnosti stěžovatele, totiž došlo nejenom zaviněním řidiče nákladního vozidla M. F., který vjel do křižovatky z vedlejší pozemní komunikace a který byl za tento skutek odsouzen v trestním řízení. Dopravní nehoda totiž byla způsobena i v důsledku zavinění stěžovatele, který vlivem alkoholu zpomaleně zareagoval na vzniklou dopravní situaci, opožděně začal

brzdit a narazil do nákladního vozidla, ačkoliv při jízdě po hlavní silnici neovlivněné stavem opilosti by byl schopen dopravní nehodě a tím i své pracovní neschopnosti zabránit, jak již bylo zmíněno. K tomuto následku tedy kromě jednání M. F. došlo také v důsledku jednání stěžovatele, přičemž každá z těchto příčin mohla přivodit následek jen ve vzájemném spolupůsobení s druhou příčinou. Jestliže by totiž M. F. neporušil dopravní předpisy a do křižovatky nevjel z vedlejší komunikace, tak by ke srážce s osobním automobilem řízeným stěžovatelem nemohlo i přes jeho opilost dojít. K dopravní nehodě by však nedošlo ani v případě, kdyby stěžovatel nebyl opilý a na porušení příslušného pravidla silničního provozu řidičem nákladního vozidla včas reagoval. Je tedy zřejmé, že výlučnou příčinou vzniku následku nebylo protiprávní jednání řidiče nákladního vozidlo jedoucího do křižovatky z vedlejší komunikace, která by zcela nahradila jednání stěžovatele spočívající v jeho jízdě ve stavu opilosti. Proto podmínka příčinné souvislosti mezi tímto jednáním stěžovatele a následkem v podobě jeho pracovní neschopnosti byla v posuzovaném případě zachována.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že kromě jednání stěžovatele spočívajícím v uvedení do stavu opilosti, která byla příčinnou následku v podobě jeho pracovní neschopnosti, zde existoval ještě trestněprávní příčinný vztah. Ten byl dán jednáním řidiče nákladního vozidla M. F., které spočívalo v porušení pravidla silničního provozu vjetím do křižovatky z vedlejší silnice a které zapříčinilo následek ve způsobení těžké újmy na zdraví stěžovatele. Za tento skutek byl M. F. pravomocným rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 13. 5. 2009, sp. zn. 18 T 53/2009, uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 trestního zákona z roku 1961, jak již bylo zmíněno. Trestněprávní příčina a trestněprávní následek, které byly zjištěny v souvislosti se střetem osobního vozidla řízeným stěžovatelem s nákladním vozidlem řízeným M. F. v obci Svor dne 20. 6. 2007, však nevylučuje existenci jiného příčinného vztahu ve vztahu k této dopravní nehodě, který je relevantní z hlediska zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců. Jeho ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) totiž nestanoví, že nárok na nemocenské nelze přiznat jen za situace, kdy opilost zaměstnance byla jedinou příčinou vzniku jeho pracovní neschopnosti a tento následek nebyl zapříčiněn taktéž jednáním jiné osoby. Bezprostřednost následku, která je zákonodárcem stanovena jako nezbytná podmínka pro aplikaci § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců, pak neznamená možnost nepřiznání nemocenského pouze v případech opilosti na pracovišti, jak uvádí stěžovatel. Nemocenské totiž podle již zmiňovaného § 15 odst. 1 věty první zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců náleží zaměstnanci bez ohledu na to, zda jeho pracovní neschopnost vznikla na pracovišti či na jiném místě, a proto není žádného důvodu vázat nepřiznání této dávky na porušení pracovní kázně. Pojem bezprostřednosti užitý v § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců je tedy zapotřebí vyložit tak, že se jí míní přímá příčinná souvislost mezi opilostí zaměstnance a vznikem jeho pracovní neschopnosti, která byla se shora uvedených důvodů v dané věci doložena. V aplikaci § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců za situace, kdy na vznik pracovní neschopnosti zaměstnance měla vliv ještě jiná skutečnost než jeho opilost, pak nelze spatřovat ani rozpor s principy, které jsou obsaženy v právních předpisech vyšší právní síly. Existenci více příčin na vzniku pracovní neschopnosti je totiž možné zohlednit v řízení o přiznání nemocenského podle § 24 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců. Podle něho totiž může být v případě přivození pracovní neschopnosti zaměstnance jako bezprostředního následku

jeho opilosti vypláceno nemocenské až do výše tří čtvrtin, má-li zaměstnanec rodinné příslušníky, nebo až do výše poloviny, je-li bez rodinných příslušníků. Takto ostatně bylo postupováno i v případě stěžovatele, kterému bylo podle § 24 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců přiznáno nemocenské ve výši jedné poloviny, jak se uvádí v podání stěžovatele ze dne 7. 3. 2011.

Krajský soud tedy nepochybil, když v dané věci dospěl k závěru o nutnosti nepřiznání nemocenského stěžovateli. V napadeném rozsudku přitom krajský soud vysvětlil, že § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců musel být aplikován, neboť mezi opilostí stěžovatele a jeho pracovní neschopností existovala přímá příčinná souvislost. Tím krajský soud vymezil rozhodný důvod pro jím učiněný závěr o naplnění podmínek uvedených v § 24 odst. 1 písm. c) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců, takže napadený rozsudek není možné považovat za nepřezkoumatelný.

Lze proto shrnout, že v předcházejícím řízení byla tato právní otázka soudem posouzena správně, a proto nedošlo ani k naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a správnímu orgánu takové právo ve věcech nemocenského pojištění nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu